SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (osmi senat)

z dne 8. oktobra 2008 *

V zadevi T-51/07,

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, s sedežem v St. Andrä im Lavanttal (Avstrija), ki ga zastopata U. Schrömbges in O. Wenzlaff, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata A. Alcover San Pedro, zastopnica, in S. Schønberg, zastopnik, skupaj z B. Wägenbaurjem, odvetnik,

tožena stranka,

zaradi predloga za delno razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2006) 5789 konč. z dne 4. decembra 2006,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (osmi senat),

v sestavi M. E. Martins Ribeiro, predsednica, N. Wahl in A. Dittrich (poročevalec), sodnika,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 2. aprila 2008

izreka naslednjo

Sodbo

1 Tožeča stranka izpodbija Odločbo Komisije C(2006) 5789 konč. z dne 4. decembra 2006 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), naslovljeno na Republiko Avstrijo, v delu, v katerem Komisija navaja, da je treba naknadno vknjižiti uvozne dajatve v višini 110.937,60 EUR, ki jih je tožeča stranka, družba Agrar-Invest-Tatschl GmbH, dolžna za uvoz sladkorja iz Hrvaške, in da odpust teh dajatev ni utemeljen.

Pravni okvir

2 Člen 220(2)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1, v nadaljevanju: CZS), kot je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000 (UL L 311, str. 17), določa:

„Razen v primerih iz drugega in tretjega pododstavka člena 217(1) se naknadna vknjižba ne opravi, če:

a) […]

b) znesek zakonsko dolgovanih dajatev ni bil vknjižen kot posledica napake carinskih organov, ki je oseba, zavezana plačilu, ni mogla ugotoviti ter je sama ravnala v dobri veri in v skladu z vsemi predpisi, določenimi z veljavno zakonodajo v zvezi s carinsko deklaracijo.

Če se preferencialni status blaga ugotovi na podlagi upravnega sodelovanja, v katero so vključeni organi tretje države, ki izdajo potrdilo, in se za to potrdilo izkaže, da je nepravilno, velja, da gre za napako, ki je ni bilo mogoče odkriti v smislu prvega pododstavka.

Izdaja nepravilnega potrdila kljub temu ne pomeni zmote, če so bili podlaga za potrdilo nepravilna dejstva, ki jih je predložil izvoznik, razen če je več kakor očitno, da so se organi, ki so ga izdali, zavedali ali bi se morali zavedati, da blago ni ustrezalo pogojem, ki so določeni za upravičenost do preferencialne obravnave.

Zavezana oseba se lahko sklicuje, da je ravnala v dobri veri, če lahko dokaže, da je ob teh trgovinskih operacijah poskrbela, da so bili vsi pogoji za preferencialno obravnavo izpolnjeni.

Zavezana oseba pa se ne more sklicevati na to, da je ravnala v dobri veri, če je Evropska komisija objavila obvestilo v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* in navedla, da obstaja utemeljen dvom o pravilni uporabi preferencialnih dogovorov v državi uporabnici."

3 Člen 239 CZS določa:

„1. Uvozne ali izvozne dajatve se lahko povrnejo ali odpustijo v drugih primerih, kot so predvideni v členih 236, 237 in 238:

– ki se morajo določiti skladno s postopkom odbora;

– ki izhajajo iz okoliščin, pri katerih ne gre niti za malomarnost niti za goljufivo ravnanje udeleženega. Primeri, v katerih je mogoče uporabiti to določbo, in podrobnosti postopka, ki jih je treba v ta namen upoštevati, se določijo skladno s postopkom odbora. Povračilo ali odpust sta lahko odvisna od izpolnjevanja posebnih pogojev.

2. Povračilo ali odpust dajatev zaradi razlogov, opisanih v odstavku 1, se odobri na podlagi zahtevka, vloženega pri pristojnem carinskem uradu pred potekom roka dvanajstih mesecev, ki se šteje od dneva posredovanja sporočila teh dajatev dolžniku."

Dejansko stanje

4 Tožeča stranka je avstrijsko podjetje, specializirano za trgovino s kmetijskimi izdelki. Med 20. septembrom 2001 in 8. avgustom 2002 je opravilo 76 uvozov sladkorja iz Hrvaške. Ta tožba se ne nanaša na uvoze od št. 1 do št. 67. Nanaša se le na naknadno vknjižbo uvoznih dajatev za devet uvozov od št. 68 do št. 76 (v nadaljevanju: sporni uvozi) in odpust, katerega predmet bi lahko bili. Ti uvozi so bili opravljeni med 1. julijem in 8. avgustom 2002.

5 Sporni uvozi so bili opravljeni na podlagi „Začasn[ega] sporazum[a] o trgovini in trgovinskih zadevah med Evropsko skupnostjo na eni strani in Republiko Hrvaško na drugi strani" (UL 2001, L330, str. 3, v nadaljevanju: Začasni sporazum). Ta sporazum določa zlasti preferencialno obravnavanje sladkorja iz Hrvaške, če hrvaški organi izdajo

potrdilo o prometu blaga EUR.1 (v nadaljevanju: potrdilo EUR.1), ki ga je treba predložiti carinskim organom države uvoza.

6 Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) je 2. aprila 2002 obvestil Komisijo, da obstajajo sumi o uporabi ponarejenih potrdil o poreklu pri preferencialnih uvozih sladkorja iz nekaterih držav zahodnega Balkana.

7 Komisija je 26. junija 2002 z „obvestilom uvoznikom“ (UL C 152, str. 14) sporočila, da obstaja utemeljen dvom glede pravilne uporabe preferencialnih dogovorov glede sladkorja, ki med drugim izvira iz Hrvaške. V njem je prav tako navedla, da so se preferencialni uvozi sladkorja iz Hrvaške in drugih balkanskih držav znatno povečali, čeprav so se zadevne države še pred kratkim pritoževale nad zmanjšanjem proizvodnje sladkorja. Komisija je torej vse gospodarske subjekte Skupnosti pozvala, naj sprejmejo vse potrebne previdnostne ukrepe, glede na to, da bi lahko sprostitev zadevnega blaga v prosti promet povzročila carinski dolg in bila vir goljufije, ki bi škodila finančnim interesom Skupnosti.

8 Vsi sporni uvozi so se zgodili po objavi tega obvestila v Uradnem listu.

9 Na zahtevo avstrijske carinske uprave so hrvaški carinski organi med 23. julijem 2002 in 16. septembrom 2003 pričeli naknadni nadzor potrdil EUR.1, ki jih je tožeča stranka predložila za sporne uvoze, kot to določa člen 32 Protokola št. 4 k Začasnemu sporazumu.

10 Ob koncu teh nadzorov je hrvaška carinska uprava 18. februarja 2003 potrdila pristnost in pravilnost potrdil EUR.1, izdanih za sporne uvoze od št. 68 do št. 72, in 16. septembra 2003 za sporne uvoze od št. 73 do št. 76.

11 Po objavi obvestila uvoznikom je OLAF v Grčiji analiziral sladkor, ki naj bi bil hrvaški, in ugotovil, da je sestavljen iz mešanice pesnega in trsnega sladkorja, kar povsem izključuje hrvaški izvor. OLAF je 28. oktobra 2002 o tem obvestil države članice.

12 OLAF je junija 2003 opravil preiskavo pri hrvaškem proizvajalcu sladkorja IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. in ugotovil, da to podjetje, pri katerem je tožeča stranka kupovala sladkor, pri proizvodnji uporablja tudi uvožen trsni sladkor, ne da bi bilo pri tem mogoče razlikovati med različnimi deli sladkorja.

13 Hrvaški organi so zato preklicali vsa potrdila EUR.1, izdana med 14. septembrom 2001 in 17. septembrom 2002. Avstrijski organi so 30. junija 2004 zadevne uvoznike obvestili o preklicu potrdil.

14 Pristojni avstrijski carinski organ je 9. avgusta 2004 zaradi tega preklica na tožečo stranko naslovil naknadno odločbo o izterjavi v višini 916.807,21 EUR.

15 Tožeča stranka je zoper to odločbo vložila pritožbo pri pristojnem avstrijskem sodišču in v skladu s členom 220(2)(b) CZS predlagala, naj se ne opravi naknadna vknjižba zneska dajatev iz odločbe o izterjavi in, podredno, naj se jih na podlagi člena 239 CZS odpusti.

16 Republika Avstrija je v dopisu z dne 1. junija 2005 predlagala Komisiji, naj na podlagi zgoraj navedenih členov odloči, ali je v primeru tožeče stranke upravičeno, da ne opravi naknadne vknjižbe zneska uvoznih dajatev, in, podredno, naj odloči, ali je odpust teh dajatev upravičen.

17 Komisija je v izpodbijani odločbi navedla, da je primerno, da se naknadna vknjižba dajatev ne opravi za uvoze od št. 1 do št. 67, vendar je takšno naknadno nevknjižbo in odobritev odpusta zavrnila za sporne uvoze, in sicer za skupni znesek v višini 110.937,60 EUR.

18 Komisija je v bistvu navedla, da so pristojni hrvaški organi vedeli ali bi vsaj morali vedeti, da blago ne izpolnjuje pogojev, ki se zahtevajo za preferencialno obravnavanje, določeno v Začasnem sporazumu, in da so zato naredili napako v smislu člena 220(2)(B) CZS. Glede na to, da je bilo obvestilo uvoznikom objavljeno 26. junija 2002, se po mnenju Komisije tožeča stranka nikakor ne more sklicevati na dobro vero glede uvozov, opravljenih po tem datumu. Dejstvo, da so hrvaški organi potrdili veljavnost nekaterih potrdil EUR.1 po objavi sporočila, naj pri tem ne bi bilo upoštevno. Ko je tožeča stranka opravila sporne uvoze, je namreč po mnenju Komisije poznala tveganja, ki so ji grozila, njeno legitimno pričakovanje pa naj ne bi moglo biti naknadno utemeljeno na podlagi potrditve veljavnosti zadevnih potrdil, sicer člen 220(2)(b), peti pododstavek, CZS, ne bi imel nobenega smisla.

Postopek in predlogi strank

19 Tožeča stranka je 22. februarja 2007 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

20 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (osmi senat) odločilo, da začne ustni postopek.

21 Stranki sta podali ustne navedbe in odgovore na vprašanja, ki jih je Sodišče prve stopnje postavilo na obravnavi 2. aprila 2008.

22 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– člen 1(2) in (3) izpodbijane odločbe razglasi za ničnega;

– Komisiji naloži, naj odloči, da se ne opravi naknadna vknjižba uvoznih dajatev v višini 110.937,60 EUR za sporne uvoze;

– podredno drugemu predlogu, Komisiji naloži, naj odloči, da je treba odpustiti uvozne dajatve v znesku 110.937,60 EUR za sporne uvoze.

23 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

24 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe v bistvu navaja, da sta bila z izpodbijano odločbo kršena člena 220(2)(b) in 239 CZS, ker je Komisija zavrnila naknadno nevknjižbo carinskih dajatev glede spornih uvozov in/ali odpust teh dajatev.

Dopustnost drugega in tretjega predloga

Trditve strank

25 Komisija, navaja, ne da bi uradno podala ugovor nedopustnosti, da ni naloga sodišča Skupnosti, da v okviru nadzora nad zakonitostjo na organe ali institucije naslavlja odredbe ali jih nadomešča. Zato naj bi bila drugi in tretji predlog, katerih cilj je naložiti Komisiji, naj opravi določena dejanja, nedopustna.

26 Na obravnavi je tožeča stranka vseeno ponovila svoje predloge, poudarjajoč, da v obravnavanem primeru Komisija nima diskrecijske pravice in da zato ni nobenega

razloga, ki bi nasprotoval temu, da bi Sodišče prve stopnje, potem ko je ugotovljena nezakonitost izpodbijane odločbe, naložilo Komisiji, naj sprejme odločbo v skladu z njenimi predlogi.

Presoja Sodišča prve stopnje

27 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče prve stopnje ni pristojno za nalaganje odredb institucijam Skupnosti (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 9. junija 1983 v zadevi Verzyck proti Komisiji, 225/82, Recueil, str. 1991, točka 19; sklep Sodišča prve stopnje z dne 12. novembra 1996 v zadevi SDDDA proti Komisiji, T-47/96, Recueil, str. II-1559, točka 45). V skladu s členom 231 ES lahko namreč Sodišče prve stopnje akt le razglasi za ničnega. Nato je naloga zadevne institucije, da na podlagi člena 233 ES sprejme ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča prve stopnje (glej v tem smislu sodbi Sodišča prve stopnje z dne 24. januarja 1995 v zadevi Ladbroke proti Komisiji, T-74/92, Recueil, str. II-115, točka 75, in z dne 9. septembra 1999 v zadevi UPS Europe proti Komisiji, T-127/98, Recueil, str. II-2633, točka 50).

28 V zvezi s trditvijo, da Komisija nima diskrecijske pravice, je treba dodati, da ta omejitev nadzora zakonitosti velja za vse vrste pravnih sporov, za odločanje o katerih je pristojno Sodišče prve stopnje (sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. julija 2001 v zadevi Mattila proti Svetu in Komisiji, T-204/99, Recueil, str. II-2265, točka 26, potrjena s sodbo Sodišča z dne 22. januarja 2004 v zadevi Mattila proti Svetu in Komisiji, C-353/01 P, Recueil, str. I-1073, točka 15).

29 Zato sta drugi in tretji predlog nedopustna.

Naknadna vknjižba uvoznih dajatev

Trditve strank

30 Tožeča stranka poudarja, da se v skladu s členom 220(2)(b) CZS ne sme naknadno vknjižiti uvoznih dajatev, kadar, prvič, se zakonsko dolgovani znesek dajatev ni vknjižil zaradi napake carinskih organov, drugič, zavezana oseba te napake ni mogla odkriti in je ravnala v dobri veri in, tretjič, bile so upoštevane vse določbe o carinski deklaraciji, predvidene v veljavni zakonodaji.

31 V obravnavanem primeru naj bi bilo primerno vprašanje, ali je bila posledica objave obvestila uvoznikom v Uradnem listu 26. junija 2002 to, da tožeča stranka ni bila več v dobri veri glede pristnosti in pravilnosti potrdil EUR.1, predloženih za sporne uvoze.

32 Po mnenju tožeče stranke Komisija ni upoštevala, da so avstrijski carinski organi po objavi obvestila uvoznikom in zaradi njega na hrvaške carinske organe naslovili zahteve za nadzor v zvezi z vsemi potrdili EUR.1, predloženimi za sporne uvoze.

33 Zato naj se dobra vera tožeče stranke ne bi nanašala na pristnost in pravilnost potrdil EUR.1, predloženih za sporne uvoze. Dobra vera glede teh dejstev naj ne bi več obstajala

zaradi obvestila uvoznikom. Vendar naj bi dobra vera še vedno obstajala glede naknadne potrditve potrdil EUR.1 na podlagi postopka nadzora hrvaških carinskih organov, ki naj bi bil začet ravno zaradi obvestila uvoznikom.

34 Člen 220(2)(b), zadnji pododstavek, CZS naj namreč ne bi na splošno in v celoti izključeval dobre vere zavezane osebe, ampak le glede pristnosti in pravilnosti dokazil o izvoru, predloženih ob uvozu proizvodov, za katere velja preferencialni dogovor.

35 Vendar tožeča stranka meni, da je, kadar gospodarski subjekt sprejme dodatne ukrepe za zagotovitev pristnosti in pravilnosti potrdila o preferencialih in je učinek teh ukrepov to, da je potrdilo po vsebini pristno in pravilno, njegova dobra vera ponovno vzpostavljena. Ta dobra vera naj se ne bi nanašala le na potrdilo o preferencialih, ki ga je prvotno predložila, ampak na to potrdilo v povezavi s poznejšo potrditvijo njegove veljavnosti in pravilnosti na podlagi opravljenega nadzora, ki kaže na to, da so bili pogoji za izdajo potrdila o izvoru izpolnjeni.

36 Tožeča stranka v zvezi s tem napotuje tudi na besedilo obvestila uvoznikom, v katerem so bili gospodarski subjekti pozvani, naj „sprejmejo vse potrebne previdnostne ukrepe“. Komisija naj bi tako pokazala, da prvotna potrdila o preferencialih niso več veljavna in da od gospodarskih subjektov pričakuje, da sprejmejo dodatne ukrepe za zagotovitev njihove veljavnosti in pravilnosti.

37 Zato je bila, potem ko je hrvaška carinska uprava potrdila pristnost in pravilnost potrdil o preferencialih, dobra vera gospodarskih subjektov glede pristnosti in pravilnosti teh potrdil ponovno pridobljena.

38 Tožeča stranka v repliki pojasnjuje, da čeprav zaradi objave obvestila dejansko ni bila v dobri veri ob spornih uvozih, je v obravnavanem primeru pomemben naknaden postopek nadzora, katerega pozitiven zaključek omogoča ponovno pridobitev dobre vere.

39 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

Presoja Sodišča prve stopnje

40 V skladu s členom 220(2)(b) CZS se naknadna vknjižba dajatev, ki izvirajo iz carinskega dolga, ne opravi, kadar so kumulativno izpolnjeni naslednji pogoji (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 22. junija 2006 v zadevi Conseil général de la Vienne, C-419/04, ZOdl., str. I-5645, točka 38 in navedena sodna praksa):

– zakonsko dolgovani znesek dajatev se ni vknjižil zaradi napake carinskih organov;

– zavezana oseba te napake ni mogla odkriti;

– zavezana oseba je ravnala v dobri veri;

– vse določbe o carinski deklaraciji, predvidene v veljavni zakonodaji, so bile upoštevane.

41 V obravnavanem primeru se stranki ne strinjata glede pogoja dobre vere tožeče stranke. Izpolnitev tega pogoja bi bila lahko namreč izključena zaradi pravnega učinka obvestila uvoznikom.

42 Glede tega je treba ugotoviti, da je besedilo člena 220(2)(b), peti pododstavek, CZS jasno in nedvoumno. Določa, da se zavezana oseba ne more sklicevati na dobro vero, kadar je Komisija v Uradnem listu objavila obvestilo uvoznikom, v katerem je sporočila utemeljene dvome, in ne predvideva možnosti, da bi zavezana oseba dobro vero lahko dokazala s sprejetjem dodatnih ukrepov za zagotovitev pristnosti in pravilnosti potrdil o preferencialih. To besedilo je bilo v CZS vključeno z Uredbo št. 2700/2000, katere 11. uvodna izjava določa:

„Oseba, zavezana plačilu, se lahko sklicuje, da je to storila v dobri veri, če lahko dokaže, da je ukrepala z dolžno pozornostjo, razen če je bilo v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* objavljeno obvestilo, v katerem je navedeno, da je dvom utemeljen.“

43 Poleg tega, kot poudarja Komisija, popolna izključitev dobre vere ob objavi obvestila uvoznikom zagotavlja zelo visoko raven pravne varnosti.

44 Ugotoviti je treba, da obvestilo uvoznikom v obravnavanem primeru ne vsebuje nikakršne napotitve na člen 220(2)(b), peti pododstavek, CZS in da ni zelo izrecno glede svojih pravnih posledic. Zlasti v njem ni pojasnjeno, da je posledica njegove objave to, da se uvozniki ne morejo sklicevati na svojo dobro vero. Komisija, potem ko je navedla, da obstaja utemeljen dvom glede pravilne uporabe preferencialnih dogovorov glede sladkorja, ki med drugim izvira iz Hrvaške, preprosto ugotavlja, „naj gospodarski subjekti Skupnosti sprejmejo vse potrebne previdnostne ukrepe“.

45 Komisija je na obravnavi priznala, da ne more biti izključeno, da je lahko v izjemnih okoliščinah pripeljana do tega, da podrobno opredeli svoje stališče glede absolutnega učinka obvestila uvoznikom v primeru, ko bi gospodarski subjekt trdil, da je po objavi takega obvestila, vendar pred uvozom, opravil dodatne ukrepe preverjanja, ki so potrdili izvor blaga.

46 Vendar ni treba preučiti, ali in pod katerimi pogoji bi bila takšna izjema mogoča, ker tožeča stranka v obravnavanem primeru nikakor ni ravnala v dobri veri.

47 Tožeča stranka v repliki tako izrecno priznava, da ob spornih uvozih ni bila v dobri veri zaradi obvestila uvoznikom. Seveda navaja, da je dobro vero „ponovno pridobila“ zaradi poznejše potrditve pristnosti in pravilnosti potrdil EUR.1 na podlagi postopka nadzora hrvaških carinskih organov. Vendar člen 220(2)(b), četrti pododstavek, CZS določa, da se lahko zavezana oseba sklicuje, da je ravnala v dobri veri, le „če lahko dokaže, da je ob teh trgovinskih operacijah poskrbela, da so bili vsi pogoji za preferencialno obravnavo izpolnjeni“. Iz te določbe izhaja, da je morala biti zavezana oseba nujno v dobri veri med zadevnimi gospodarskimi operacijami. Zato je odločilen datum za upoštevanje dobre vere zavezane osebe datum uvoza.

48 Tožeča stranka pa v vlogah ni navedla nobenega podatka o ukrepih, ki naj bi jih sprejela pred dnevom ali najpozneje na dan vsakega spornega uvoza, da bi v smislu člena 220(2)(b), četrti pododstavek, CZS poskrbela, da bi bili – kljub objavi obvestila uvoznikom – vsi pogoji za preferencialno obravnavo izpolnjeni.

49 Nasprotno, tožeča stranka, s tem da zatrjuje, da je dobro vero ponovno pridobila zaradi naknadnih nadzorov, implicitno potrjuje, da ni bila v dobri veri do takrat, ko sta bili z naknadnimi nadzori potrjeni pristnost in pravilnost potrdil EUR.1, predloženih za sporne uvoze, to je več mesecev po tem, ko so bili ti uvozi opravljeni.

50 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da je – ko gre za dobro vero glede pristnosti in pravilnosti potrdil EUR.1, ki se nanašajo na sporne uvoze – pomemben naknaden postopek nadzora in ne izvoren postopek uvoza, saj naj bi njegov pozitiven izid omogočal „ponovno pridobitev“ dobre vere, zadošča ugotoviti, da ta trditev nima nobene podlage v členu 220(2)(b) CZS.

51 Tudi če bi predpostavljali, da je bila tožeča stranka v dobri veri glede rezultata naknadnega nadzora, je res, da ni bila v dobri veri „med zadevnimi gospodarskimi operacijami“. Vendar tožeča stranka ne more trditi, da je bila njena dobra vera nekako retroaktivno pridobljena zaradi dogodkov po navedenih uvozih. V bistvu pojem dobre vere „glede pristnosti in pravilnosti potrdil o preferencialih, ki so bili nadzirani in potrjeni naknadno“ ni smiseln.

52 Zato je treba predlog za razglasitev ničnosti člena 1(2) izpodbijane odločbe zavrniti.

Zavrnitev odpusta uvoznih dajatev

Trditve strank

53 V zvezi z zavrnitvijo naknadnega odpusta carinskih dajatev na podlagi člena 239 CZS se tožeča stranka v tožbi in samo v okviru tretjega predloga sklicuje na „predhodna pojasnila“, ne da bi pri tem podala širšo obrazložitev.

54 Komisija opozarja na to, da se pogoji za odpust carinskih dajatev iz člena 239 CZS razlikujejo od tistih iz člena 220(2)(b) CZS. Vendar naj bi tožeča stranka, namesto da bi dokazala, da so pogoji iz člena 239 CZS v obravnavanem primeru izpolnjeni, na splošno in brez podrobnejših pojasnil napotovala na svoje trditve glede člena 220(2)(b) CZS. Dvomljivo naj bi bilo torej, ali je njena tožba na tej točki skladna z zahtevami iz člena 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje. Navedba tožeče stranke naj v nobenem primeru ne bi bila prepričljiva, kar zadostuje za to, da se je ne sprejme, glede na to, da naj bi bila člena 220(2) in 239 CZS različni določbi, katerih pogoji za uporabo naj bi zato tudi bili različni.

Presoja Sodišča prve stopnje

55 Najprej je treba poudariti, da naj bi bile trditve, na katere se je mogoče sklicevati v utemeljitev tretjega predloga, za katerega je bilo ugotovljeno, da je nedopusten,

upoštevne tudi v okviru prvega predloga v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti člena 1(3) izpodbijane odločbe, v skladu s katerim odpust uvoznih dajatev na podlagi člena 239 CZS v obravnavanem primeru ni utemeljen.

56 Vendar je treba ugotoviti, da tožeča stranka predloga podrobneje ne obrazloži. V tožbi le napotuje na pojasnila, ki se nanašajo na člen 220(2)(b) CZS. Tudi v repliki tožeča stranka ne poglablja stališč v zvezi s tem. Na obravnavi je navedla, da je bila ob vsakem uvozu opravljena carinska inšpekcija. Potrdila je, da so bili vsakič odvzeti vzorci, ki so bili poslani na avstrijsko službo za tehnično preverjanje. Kot pravi tožeča stranka, je ta služba ugotovila, da gre za stoodstotni pesni sladkor, kar potrjuje hrvaški izvor sladkorja.

57 Vendar se v skladu z določbami člena 48(1) Poslovnika ti dokazni predlogi ne morejo upoštevati. Namreč, čeprav lahko stranke v skladu s to določbo predlagajo nove dokazne predloge v utemeljitev svojih trditev v repliki in dupliki, Sodišče prve stopnje priznava predložitve dokazov po dupliki le v izjemnih primerih, in sicer kadar predlagatelju dokaznega predloga pred zaključkom pisnega postopka niso mogli biti na voljo zadevni dokazi ali če pozna predložitev nasprotne stranke upravičuje to, da je spis dopolnjen tako, da se zagotovi spoštovanje načela kontradiktornosti (sodba Sodišča prve stopnje z dne 21. aprila 2004 v zadevi M proti Sodišču, T-172/01, Recueil, str. II-1075, točka 44). V vsakem primeru člen 48(1) Poslovnika določa, da morajo stranke navesti razloge za zamudo pri predložitvi dokaznih predlogov. Vendar čeprav je tožeča stranka na obravnavi priznala, da teh okoliščin ni navedla v pisnem postopku, glede te zamude ni podala nobene utemeljitve. Zato teh dokaznih predlogov ni mogoče upoštevati.

58 V zvezi z napotitvijo v tožbi na pojasnila, ki se nanašajo na člen 220(2)(b) CZS, je treba poudariti, da čeprav ta določba zasleduje isti cilj kot člen 239 CZS, ti določbi nista enaki. Namen prvega člena je namreč bolj omejen kot namen drugega, ker je njegov cilj le varovati legitimno pričakovanje zavezane osebe glede utemeljenosti vseh dejstev, na katerih temelji odločitev, da se carinske dajatve naknadno vknjižijo ali da se ne vknjižijo.

Nasprotno je člen 239 CZS splošna klavzula pravičnosti (glej v tem smislu, v zvezi s podobnimi določbami, ki so veljale takrat, sodbo Sodišča z dne 14. maja 1996 v združenih zadevah Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, Recueil, str. I-2465, točka 87, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 19. februarja 1998 v zadevi Eyckeler & Malt proti Komisiji, T-42/96, Recueil, str. II-401, točke od 136 do 139).

59 Zato sta člen 220(2)(b) CZS in člen 239 CZS različni določbi, katerih merila uporabe so različna. Na podlagi člena 44(1)(c) Poslovnika tožeča stranka v teh okoliščinah ne more le napotiti na pojasnila, ki se nanašajo na člen 220(2)(b) CZS, da bi utemeljila predloge, ki se nanašajo na člen 239 CZS.

60 Iz tega sledi, da je treba predlog za razglasitev ničnosti člena 1(3) izpodbijane odločbe zavreči kot nedopustnega.

61 Ker noben tožbeni razlog ni bil sprejet, je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

62 Na podlagi člena 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (osmi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Agrar-Invest-Tatschl GmbH se naloži plačilo stroškov.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 8. oktobra 2008.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro